

Essy-li spěwał,
Pitnje dželať,
Strowja cze
Sswójbnj statoť,
A twój šwjatoť
Sradny je.

Sa staw spróznj
Napoť móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Šiches spať měrnj
Čerštwosć da.

Njeh ty spěwať,
Sswěrnje dželať
Šwjědne dnj;
Džen pať šwjatj,
Duschi datj,
Wotpocznj ty.

S njebieš mana
Njeh czi šmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiz Bóh poda,
Wotšchew cze!

F.

Šerhske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihicziščežetni w Budnišcinje a je tam ša šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacj.

4. njedžela adventa.

1. Jan. 1, 1.-4.

Wješeke hodny šebi nětko pschejemy, hdyž k hodam šo bližimj — a tole šłowo Bože nam hiščeze wjazny šticzi: wješeke a tež hnadymbohate hodny.

Sbóžna hodowna powjesć:

1. wo šłowje žiwjenja;
2. šo je šo žiwjenje šjewito;
3. šo byščeze tež wy towarštwu měli;
4. šo by wascha wješełosć polna była.

1. Kaž šćenje Jana, tak tež epistola w šwojim šapocžatku wopishe džiwnu krašnosć Božeho šyna a dopomnja na přenje šłowo biblije: w špocžatku, wot špocžatka. W šćenju mamy hodowny trojaki šynk: Šwětlo, lubosć, žiwjenje; jow w epistole je šo k jenosći šjednociť, kotrež šo pschezo šašo wospjetuje: žiwjenje. Šhryštuš je žiwjenje, je tón, wo kotrymž šchtom žiwjenja na přenim łopjenje šwjateho pišma wěščezo rěczi, kotryž drjemo žiwjenja na pošlednim łopjenje šjewjenja wuloža, kotrehož šchtom žiwjenja na rowach a hodowny šchtom w šymnej šymškej nozj pschpowjeda. Wón je žiwjenje a žadny šón. Šakubowy šón wo rěblu do njebieš je šo wěrnj šczinik. Wón je žiwjenje w šwěcze polnym šmjertneje bojosće a pschinjeke žiwjenje, kiž je šylnišche hacj šmjercz. Dolhe žiwjenje běšche žedjenje w štarym šakonju; wón pschinjeke wěcne žiwjenje, kiž žaneho šónza nima. Žiwjenje je šo šjewito.

2. Wón je šłowo žiwjenja. Ššłowo je wuras cžłowščeje myšle. Tak je Ješuš jako šłowo Bože wuras teho, šchtóž je w Bohu žiwe, cžłowjek šczinjenj Bóh: šchtóž jeho widzi, tón widzi Wótza. Šdžež šnjes Ješuš wustupi, moznj žiwjenja wot njeho wukhadžachu, tam šchumjesche šo rěka žiwjenja psches šhornch a mrějaznych; wón je žiwj a knježi do wěcnošče. Tak je Jan jeho wohladať jako šeršchtu žiwjenja; tak widžesche jeho krašnosć wot tamneje njesapomniteje hodžiny, jako šichčenik na jehnjo Bože pokafa a wón šam šo jeho woprašča: Wišchtrje, hdyž šy na hospodže? hacj k tamnemu šbóžnemu wofomiknjenju, jako horjestanjenego wohlada, a duž jeho tež Jan šłowo žiwjenja mjenuje, kaž je šam našhonik: Žiwjenje je šo šjewito. Šajka to wješeke powjesć w tutym šwěcze polnym šmjertneje štyštnosće a šmjertneje bojosće, ale tež polnym hłoda po žiwjenju: Šapschimn wěcne žiwjenje, ke kotremuž šy powołany.

3. Hodny šu šwójbnj šwjedžen, hewat rospróšchene štawy doma šhromadža šo wokolo hodowneho šchtoma. Šónle najwješełšchi šwjedžen cžeri do towarštwu. Duscha š duschu šjednociť, mēr w Bosy pytatej. Šo byščeze š nami towarštwu měli; a našche towarštwu je š Wótzom a š jeho šynom Ješušom Šhryštušom. Hodny šu towarštwu š Šhryštušom; tón šwjedžen móža jenoz czi šwjeczić, kiž jeho maja a džerža kaž Šimeon. Hodny šu towarštwu š Wótzom; přjetj dželachu naš hřechi wot našcheho Boha; nětko rěka: Šmanuel, Bóh š nami!

4. Hodny šu šwjedžen wješełosće; kóždy cžze druhemu wješeke cžinicz; nihto njedyrbi šrudny bycz. Šo by

wascha wjekełoscź polna była, wjekełoscź, kiż też psches
 śwjedzeń traje. Śwęczi ki wuśwęcza, shtom wuśhnje
 — dyrbi wjekełoscź ki też minycź? Nė, wjekełcze ki
 w tym Knjesu kóždy czaś; ale jenoż potom kóždy czaś,
 hdyż je to wjekele w tym Knjesu. Wschitko ki minje,
 jenoż tón Knjes wostanje. Simeon a Marja, mudri
 i rańscheho kraja a pastyrjo na polu, komornik i Muri-
 šteje a jastnik w Filippje — i krótki wschitzy, kiż teho
 Knjesa namafachu, wjekełichu ki a tu wjekełoscź jim
 nihtó wsacź njemóže.

Schtóž hodowne džęczałto nima, njemóže ki wjekełicź.
 Bjes njeho nimamy žane žiwjenje, žane towaństwo, žanu
 wjekełoscź.

Sbóžnik bu tudy
 Wumóž te ludy,
 Graduj, džakuj ki kischejczanstwo!

Samjeń.

+ Psches Jana ke Khrystušeji.

Lubowani cžitarjo! Psches Jana ke Khrystušeji — to je
 tón pucź, kotryž cžyjsche Bóh swóji lud wjesć, jako bėsche nėtko
 czaś dopjelujeny; tón pucź, kiż ki we swójim cžaku prawdžimi
 Israelitojo schli. Stchafeni wot kłutneho pokutneho předomawajua
 kščeženika pójnawachu woni swóje hrėchi a dostawachu wódnju
 kščeženiju, kščeženiju na nadžiju dokonjenišcheho wumóženja; woni
 dawachu ki psches předarja pokuty w puščinje pokasowacź na
 Bože jehnjo, kotrež swėta hrėchi njeke, na teho žameho, kiż budže
 jich se swjatym Duchom kščezicź. Tak ki woni psches psched-
 bėžerja Jana ke Knjesej žamemu dójšli, kotrehož profeta wón
 bėsche, a ki tón pucź schli, na kotrymž dyrbjesche ki jim žiwjenje
 a wscheho dość dostacź.

Psches Jana ke Khrystušeji! Hdyž to prawje rozpominamy,
 dha je to tež dženska hišcze tón pucź, na kotryž Bóh se swójeji
 kublazeji hnadu jenotliwe dusche pokasuje a wodži; w tym, shtož
 je ki nad israelskim ludom psches pschihotowaze skutkowanie kščeže-
 nika stało, ki w hłowne kłuchi w roswiwaniu tajkeho žiwjenja wo-
 pschijate, kotrež swóje nawróćenje na Boha a jeho sbožo bjerje;
 Jana a jeho skutkowanie jesnawacź, je teho dla ki nań žėdł,
 nań žamšny pucź pruhowacź, hacź je wón tón prawy, kiż nań
 i sbožu wjedže; haj, wón budže nam i Božej pomozu i temu
 kłuzicź, ki w kłodženju na dobrym pucžu cžim wjetšchu wėstoscź
 dostawamy.

Psches Jana pak dónđžemy ke Khrystušeji psches to, ki wón
 jako předar pokuty spójnacze hrėchow wubudža.

Wón je předomal w puščinje židowskeho kraja: „Cžinice
 pokutu; pschetož njejeske kralestwo je ki pschibližalo“. Wón je
 ludej, ki i njemu won džėšche, ki by ki wot njeho kščezicź dal,
 napšhecziwo wołal: „Wš jeschczerska schlachta, shtó je wam
 pokasal, pschichodnemu hnewu cžefnyć? Teho dla cžinice hódne
 plody pokuty!“ A je kóždemu wėrnoscź prajil; tež kralej Herodascheji
 wón jeho hrėch přjódł džeržesche: „Tebi ki nješlucha, swójeho
 bratra mandželsku mēcź“.

Tak je Jan rėczal a skutkował a je cžlowjekam žyłu kłutnosć
 šakonja pschedžeržal; pschetož i temu tu šakon je, spójnacze hrėcha
 šbudžowacź, a je tak šakon nań pėšton na Khrystuša a pucžnik
 ke Khrystušeji.

Tajki Janowy skutk dokonjuje Bože kłowo jako šakon pschezo
 hišcze nad nami wschėmi a praji kóždemu wot nań, kiż njeprawdu
 cžini: to njeje prawje, ki to cžiniš; i tym wono swėdomje wu-
 budža, kotrež we mmi rjeknje: to njeje prawje, ki žym tajki,
 a pschėžadža ki po tajkim duscha do smuškowneho njemera, pschi

cžimž nihdy i lóschtom a derjebnyćom hrėschicź a slė cžinicź njemóže,
 ale ma napominarja pschi žebi a žahadlo w žebi, psches cžož
 ki cžinjenje njeprawdy šhorczi a hrėschne žiwjenje škižali. Tež
 wubudža Bóh husto druhich cžlowjekow, pscheczelow abo nje-
 pscheczelow, ki bychu nam wėrnoscź prajili a ki bychmy ki psches-
 nich kėžžbliwi ščiniłi na njedostatki našcheho žiwjenja a našcheje
 wutrobny. A hacź runje maju tuczi druhdy wot Jana a jeho
 kłutosće pschecziwo žebi žamemu malo na žebi, dha jich tola Bóh
 nam napšhecziwo ki Janowy skutk trjeba, a mamy teho dla na
 wschelake waschnje předarja pokuty pschi nań, kotryž se swójim: to njeje
 je prawje! nań šnjemėrnjuje a i rozpominacź honi.

Dawamy žebi tajke napominanja se wschėm njemėrom, do ko-
 trehož nań pschėžadžuja, lubicź a cžėpimy bolosćiwu ranjenja
 žarėšowazeho mjecza wėrnoscze, derje nam! Tajke rany wodža
 i šahojenju psches Khrystuša. Duž njemimny ki Janowy skutk
 pokutnych předomawajow; pschetož žadny drugi pucź i sbožu njeje,
 kšiba pucź pokuty. Psches pokutu i hnadže, psches Jana ke Khrystu-
 šušeji — to je tón pucź, kotryž nam Bóh tež i tutym adventom
 pokasuje. O derje, derje Tebi, mój lubny žerbški cžitarjo, ki li
 i swójemu cžaknemu a wėcznemu sbožu tónle pucź nastupil, na
 kotrymž adventiška hwėšda dusche wodži i Bethlehemskeju žlobiteji!

F.

Hodowne wobrasny.

III.

Wóžlednja jėdlenka.

Watoržiza bėsche ki hižom pschibližila. Na blišteji žyrwi runje
 žydom wotbi, a hašy, psched krótkim tak wóžiwjene, ki počachu
 přódnicź. Hdyž bė hišcze psched malo hodžinami woprawdžity
 jėdlaty lėš na kupowanie božodžėšczowych shtomow pscheproscho-
 wal, štejesche jeno hišcze tu a tam šchamały shtomik, kotryž njebė
 nihtó kupicź cžył.

Worno jenemu tajkich, wsebateji ruzy w rukawomaj swójeje
 krótkije jeczi šchowanej, hólz horje a dele kšelpasche, ki by ki
 šhrėł. Jenotliwe žněžinki cžische dele padachu a pschikrywachu kiobu-
 želnje kłudobne halosy woboheho shtomika. Bė to najhubjeńšcha
 jėdla na žylym torhoschczu; wifowal, kiż mješche swóju tvorju
 we wumjėstich pyramidach a dolhich rjadach wustajenu, bėsche tak
 žmilny byl, ki i dwėmaj druhimaj shtomikomaj žymu a hłodu
 mrėjazemu hólzeji daricź, dokelž bė jemu pschi wotkłodowanju tak
 šwólniwje pomhal. Temu pak ki njeswucžene wifowanie poradži,
 wón bė dwaj swójič njenahladnych shtomikow pschedal, a kóždy
 krócź, hdyž do swėtliny bližšcheje latarnje pschińdže, wucžezje swóji
 wunoschł i dhyšaka a wjekelesche ki nad tymi shtyržyczi pjenje-
 žkami. Tšeczi shtomik pak nihtó mēcź nochžysche; wón tež bė wo-
 prawdže hubjeneho napohlada, tak ki bu našchemu pacholkeji wu-
 kšwalowanie swójeje tworji jara počezene.

„Ach, lubny knježe, Wš drje hišcze žaneho shtoma nimacze,
 a Wasche džėczi budža ki wėšcze wjekełicź“, wón jenemu pójdnemu
 drohowarjeji pschimoła, jemu kuf pucza kłėdowawšchi.

„Wostaj mje na pokoj, ki nimam žanych pjenjes pschi
 žebi!“ rėkasche pokłumna wotmłowa.

Hólczez pak ki ki žyly wotpokasaneho njedžeržesche, pschetož
 wón božalšiwje potracžesche: „To nicžo njewadži, lubny knježe, ki
 Wam tón shtom hacź do Wascheho wobhđlenja donješu, a Wš
 mójczez džė jón tam šaplacžicź!“ — a jako žaneho dalšcheho wot-
 molwenja njedosta, wón mjelcženje ki pschiswolenje pschija, wsa
 swóji shtomik na ramjo a temu knjesej ki pjatami kłėdowasche.

Tako tutón škóncžnje psched swójim domom štejo wosta a
 kšėžny klucź i dhyšaka cžahasche, wuhlada wón se spodžiwajom tu
 šchwiznu podobu, kotraž ki nėtko ki nim do kšėžnych durjow.

čiččezesche, a jawrěšta njeľubosćiwje na hólza: „„Schtoba ja mnu běhasch? ja Twój schtomik trjebacz njemožu.““

„Ja myšlach, ja wěrjach . . .“ jakotasche wobohi hólz, a srudnje jeho hólz tschepotasche, tak so tón knjes bjeswólnje něscho pscheczelnischo popracesche: „„Ja woprawdže Twój schtom trjebacz njemožu, — ja nikoho nimam, ja kohož mohł jón wudebicž.““

Hólzej hylly do woczow stupichu: „Ja chyzch swojej maczeri tak radny por czoplych rukajzow kupicz a trjebam jeno hiščeže por šlěbornych k temu“, wón strachocziwje proschesche.

Dr. Pjech, tak tón knjes rěfascche, mějesche ruku hižom na rucžizy swojich duri, ale wón nochyzysche woboheho hólza tak srudneho stejo wostajicz; w jeho czahach běsche něscho, schtož jeho spodžiwne pohnuwasche, kaž postrow s lubecho, šlōncžneho nalčezja: „„Staj schtom tamle do rōžka““, wón džesche, „„a kup te rukajzly ja swoju macž; jowle šu pjenjesy.““

Wulkej dowěrnej woczki hólczezja šo sablyšczizschtej pschi wobladanju njedoczafanje wulkeho pjenjesa, kotryž jemu doktor poskiczi. „„Kak wjele něhdže rukajzly płacza? Dofahnje to?““ praschesche šo, hólzej kručze do woczow hladawšchi a jemu pscheczelnje pschitiwawšchi, jako wón s polnej sprawnosću wotmolwi:

„To je pschewjele, luby knježe; schtyrzeczi pjenježkow šym hižo šašlužil.“

Wot tajšjeje sprawnosće bu doktor hnuty; wón nicžo wrōczō njebjerjesche. „„Kak rěfascch?““ šo hólza woprascha.

„Ernst Nycža“, tón wotmolwi, bleskotasche šwōj džak a czěrjesche wotšal.

Dawno běchu stupy wotšalkhwatazeho wuklincžale, doktor pašstejesche pschezo hiščeže do hlubofich myšlow ponōrjeny. Schto to jeno bě, schtož jeho tak spodžiwne pohnuwasche, w tymle jednorym podeńdženju, w czahach tuteho zuseho, khudeho hólczezja? Šedleńka w swojim czoplym kucziku pola khachlow wudymowasche forjenitu wón, čishe wupadže jej dhs a dhs šucha jehlicžka, šamotnemu nježenjenzej běsche spodžiwne wokolo wutrobny.

Wón ipominasche na šańdžene hodowne wjeczory, hdžež běsche hiščeže mlody a šbožowny, hdžež pokojny šwōjbnny pschewyč šwjeczeryow šjednocžesche, hdžež wón jako radoštny šchulski pachokš s bratskimi a šotšicžkami štarschymaj šwoje hodowne špěwki pschednoschowasche, čzemuž luby nan na swojim štole šedžo tak radošćiwje pschipošluchasche, a šamo mały bratsik na maczerinej ruzny šwoje něžne šynki do šhora wješela šobu měšesche. To běsche, kaž budžichu jandželjo s njebješ do tajkich hodžin dele štupali a šo šobu wješelili. Al kak bě šo to wšchitko pschemēnilo! Někto wón žaneho čłowjeka njemējesche, kotremuž by schtomik šašwēcizč mohł.

To běchu wobrašy s dawno šańdženych čzašow, kotrež šo jemu s hólzoweju sprawnuju woczow sablyšczizichu. Wón šnajesche tōnle hlad a widžesche ju w duchu psched šobu, tu mału Mařku, s kotrežž běsche jako hólczez hrał, kotruž je jako mlodženž lubował. Šeho a jejnej štarschej běchu šušodža byli, a tež wón a Mařka dobre šušodstwo džeržeschtaj w hri a šhutnosći. Hiščeže dženska wona žiwje psched jeho duschu stejesche, kaž bě ju tak hušto widžal, šwētki w šahrodže šwojeho nana šadžejo a jim wodu pschiliwajo, pschi čzimž jej tak radny pschihladowasche — hiščeže radšcho paš jej pomhasche.

Šo kak šbožownaj běschtaj wobaj hromadže hylōj, a žadny nje-myšlesche, šo mohlo to hdy hinał pschicž. Ale šwēt šo mjes wobaju šuže, najprjedy bě to jeno čishe njedorošymjenje, potom wotzušbnjenje — napošledku pschidžechu dželene pucže. Al schto bě s teje hōlcžki, tehdy tak kčžezajeje, nastalo? Pschi šwojich rēdkich wopytantach w štarej domišnje běsche Dr. Pjech dhs a dhs wo njej šlyšchal. Wón wjedžesche, šo bě šo wona s mlodym pschekupzom wōženila, haj wón teho mjeno šnajesche, potom paš

bě jejnu čžer žyle šhubil a jeno tak našdala šašlyšchal, šo je šwudowjena a šo je město šwojeje noweje domišny še šwojim małym hōlcžkom wopušczizila, po tym šo je jejny muž wjele šrudoby a tšchnosće na nju pschinyjšł.

Někto tale pomjesč s polnej jašnosću psched jeho duschu štupi, a wón ju s tym, schtož bě dženska dožiwil, do šwišowanja pschinyjške. Nycža? njerēfascche tón hólz tak? To běsche mjeno tamneho muža, kotryž šo s Mařju wōženi. Šodobuosć nje-mōžesche jeho molicz, tón khlopž dyrbjesche woboheje Marijny šyn byčž! Al bě to mōžno, šo wona lēta dołho w tym šamym mēšče bydlesche, bjes teho, šo bě wón to wjedžal a jej pomhal? Al bě wona tradała a želila, mjes tym šo wón w dobrnych wobštejnosćach pschewywasche? Šo šo mohł wón šašo dobre čžinicž, schtož běsche šakomdžil! Doktor poskoczi horje; pschi tymle ryčšlym pohibje wón do schtomika štorczi, šo tón k šemi padže a šdōnk, wot hólzoweje šlabeje ruti jeno nješchitnje wobtwjerdženy, s podpjerazeje šawčžki wustoczi a rošhorjenemu, horje a dele šracžazemu na pucžu ležesche. Šchlebjerdka papjery, s kotrežž běsche šdōnk wobwity byl, knyškotasche pod doktorowej nohu. Mechanizy šo wón ja njej poškili — a schtož bě šebi runje hiščeže pschal, to džeržesche w rukomaj. Šod jenym šopjenom, s pišanskimi šwuczowanjami džēšezja pokrnytm a še štareje šchulšteje pišanki wutorhnytm, štejesche mjeno, kotrež Mařja jako žona wjedžesche, a to běsche šschčezēške mjeno jejneho hólza: Ernst Nycža, tak doktor čžitajesche a špodny hašu a khēžne čžišlo.

Mašche pomjedancžto je w šōnz; wšcho dalšche njech šebi luby čžitar šam wumoluje: Ernstowe špodžiwanje, jako bōrny po jeho domojwrōczenju s wjelepožadanyimi rukajzami tōn zušy knjes do štwicžki jeho maczerje šastupi, šašowidženje towaršcha a towaršchi s hrajow šbožowneho džēcžatštwja, a šajke radošćiwne hody šfi džakowne wutrobny hromadže šwjeczachu!

Jako šo doktor posdže wjeczōr do šwojeho wobhydlenja wrōczki, posbēže wón lubosćiwje šakomdženy schtomik še šchpundowanja a schtrychny džakownje s ruku psches jeho šchpatne halōšy. Wón nicžo nješablyšcha šhiba čžiche knyškotanje; budžishe wón šrošymil, schto tōn schtomik we šwojej rēčzi šchepny, wón budžishe haj a šamjen k temu rjekł: „Ššym jeno šhuda jēdleńka, a tola mōžesche mje Wōh k nēcžemu trjebacz!“

F.

Pobožne hōlcžo w mōrškim šwēcžniku.

Prjedy dylji wo hōlcžu w mōrškim šwēcžniku rēčzu, dyrbju prajicz, schto mōrški šwēcžnik je. To je wēža w morju, hdžež šu štraščne škaloby abo pēšnišczezja, na kotrychž šōdže, tak rucže hacž tam na nje štorcža — šo paš nahle rošraža, paš stejo wostanu a šo tak škaža. Šo paš by šo to nješalo, šu tam někł wēže natwarjene wot šhlynych šamjenjow, kotrychž wjerch je latarni podobny. Pschi čžēmnyth dnjach a nozach šo tam potom mōžne pšomjenja pala, kotrež šu wjele hodžin daloko widžecz, a šōdžizy mōža po tajkim šwoje šōdže s šoła wjesčž.

Wo wobhdlerjach tajšjeje wēže čžzu někł powjedacz. Wēža, wo kotrežž je tudny rēčž, šteji pschi brjōšy šendželšteje na mašej kupje, kotraž šōdny nekł s krajom hromadže wšny. Wot tam bě krašny wuhlad: psched šobu mašch tam daloke a wulke atlantiske morjo, s małymi a wulkimi wješbami wobšyte, kotrež tam a šem šo šolebajo paš do Ameriki paš do Afriki, paš wot tam k nam do Šuropy jēdu, tež widžisč tam hordže šo šbēhaze mōrške žōlmy; pohladasch paš do kraja nuts, dha mašch lubošnu krajinu psched šobu, s wjazorymi wšami a mēštami pošadžanu. Wrijōh ma wjele škalobow s mnohimi džērami, w kotrychž šo rubježizny šadžeržuja. Čži maju hubjene žiwjenje, pschetož woni wurubjuja wšchitke šōdže, šž šu tak nješbožowne, šo jich wicšōr na nekajku škalu štorczi a

flama, a duž placzi wo nich: „Uni paduschi, ani lafomni, ani wopizny, ani hanibnizy, ani rubjeznizy Bože kralestwo njedostanu.“ ((1. Kor. 6, 10.))

W samej wěži pak bydli starý wufluzeny wojak s mjenom Haris, jeho žona a jeniczke džěcžo; khudzi ludžo, ale tola bohaczi, pschetoz woni su pobožni a placzi wo nich: „Kotryž tež sam swojeho Syna njeje pschepuschczil, ale je jeho sa naš wschitkich podal, kaha by wón tež njechal s nim wschitko nam hnadnje dacž?“ Rom. 8, 32.

So běšče tale swójba jara czishe žiwa, šo lohzy myšlicž darwa, jeno pschi rjanym wjedrje pschikhadžachu tam tajzy, kiž rjany pohlad na morjo lubowachu, tola Haris a jeho žona šo jeno nad tajkimi hoscžemi swješelischtaj, kiž běchu, kaž wonaj, s wotom wot semje s njeju posběhnjeni. W bliskej wšy, hdžez Haris khlěb a wscho kupowasche, běchu něfotre runje tak smyšlene swójby, kotrež husto šo shtadžowachu a wo bójskich wězach rěczachu; teho dla mjenowasche našy Haris tu wješ „Bethlehem“ t. r. „khlěbny dom“. Čaž jim ženje dolho njetrajesche, pschetoz woni mějachu swoju wschědnu sabawu w Božim šlowje.

Boh luby knjes wsja tu pobožnu macž s šebi, jako bě mala Šanka 10 lět. Něfotry wječor šo mala Šanka sa wumrjetej maczerju praschesche a nan wotmolwjesche ji s Božeho šlowa a napominasche ju, šo by po swojej maczeri žiwa byla a sa wot tyknjenym kónzom žedžila a duscha sbóžnosčž dostala. Šanka wišasche s džěczazej lubosčžu na Šhrystužu a pytasche psches pohluschnosčž a lubosčž swojemu nanaj žiwjenje pschekšlódščicž a jeho bolosčže polóžicž.

Sene pschipołdnje, jako bě Haris wschitke swoje pschikšluschnosčže dopjelnił, wsja wón měščk, šo by po khlěb a druge potrebnosčže schoł a pódla khoreho bratra w Bethlehemje wopytal. Pschi woteńdženju rjekny: „sa tši hodžiny šym šažo dom!“ Šanje bě wón tež prajil, šo nikoho do wěže nuts pschecžicž njeknje, dokelž je žyle šama. Haris rad wot domu njeńdžěsche, dokelž jeho Šanka potom hewal šama doma jara šrudnje platasche. Tež dženska pschewodžachu jeje šylsy lubeho nana, tak daloko hacž jeho widžesche, njebē pak to daloko, dokelž jeje nan po hacženju džěsche a šo bórny šady kerkow šhubi. Šrudnuška šyny šo Šanka šchicž a špěwasche rjane khěrlusche, šchtož bě prjedy s maczerju husto cziniła, myšlesche na swoju macž, hacž ta ju widži a troštomasche šo s tym, šo hdžyž macž niz, dha tola luby Šbóžnik, kotryž tež, budželi chycž, wěščže maczeri wo lubej Šanzu powjeda. Šotom šo wješlesche na domojwrót nana, běšesche s wolnej a šdasche šo ji, kaž by wón pschischoł, ale to běchu drušy mužojo, kotrychž wona nješnajesche. Š wschemu temu šo tež hiščeže njebjo samróczowacž pocža a mórske žolmy pocžinachn šylnje hicž. Wona wjedžesche, šo by jeje nan nětk šašwěczil, šo bychu lódže na škalniščeža nještorczike; wona teho dla Boha proschesche, šo by tola nana dom póbšal, tola myšlesche tež, šo mohla šnadž šama šašwěczicž. Wona štaji rěbl, ale hacž horje hiščeže njedošahny, duž podštaji blido — a hlaj, ta wěž džěsche! Šašnje palešche šo plomjo na wěži a lódžizny móžachu šo teho dla wscheho štracha šminyčž.

Ša druge ranje pschińdže Haris žyle šbožownje šažo dom. Šchto móže tu radosčž wopišacž, s kotrežž Šanka swojeho nana powita a jemu wokoło šchije padže. „Mój nano! nanko! luby nanko!“ wjazzy nješamožesche prajicž. Šańdžena nóz bě jara šrudna sa tu wobhu byla, ale ničšo mjenje tež sa nana Harisa. — Šeho běchu tam bydlazy rubjeznizy nadpadnyli, kiž wjedžachu, šo šo tón šamy džěń tši bohate lódže woczakowachu, a myšlivoschi šebi, šo, hdžyž Haris njebudže doma šašwěczicž, šo te lódže na tamnych škalinach rosraža a kubla budža dobre šnědanje sa nich. — Šarisej drje šo žana šchimda njesta, ale tola bě jemu czěšno w tej džěrje, do kotrežž běchu jeho šadžili. —

Šak wješety běšče wón, hdžyž dom pschischedšchi, škšesche, tak je Boh te lódže psched rubjeznikami šašhowal psches to, šo bě Šanka šwězu šcziniła.

Tamnych rubjeznikow pak šu bórny po tym šajeli a dolho w jasťwje ššhowali. Šacž šu šo polěpschowali, to Boh wě, — ja niz.

Tale wěška je šnadna, ale pošaže nam tola, tak dyrbi nam Boha móž šwěza nohow a šwětko na pucžu byčž, njechamy-li do pasorow hrěcha šapadnyčž; tež šwěczi šo tale šwěza wschědnje sa naš, jeno šo na nju kěžbujemy.

S. A. Bohoncž.

Wschelake s bliska a s daloka.

— W bliščich dnjach šo šažo hodowny šchtom w našchich domach šwěczi a w lubosčži šebi hodowne dary wobradžimy. Šajke dary nam trajne wobšedženštwu wostanu? Niž blyščežate šemške dary, ale dary sa duschu. Šoložče tym swojim tež šajke dary pod hodowny šchtom, wošebje wy, lubi šarschi, kotřiž macže džěcžo, kotrež jutry won pónđže do šwěta. Šajke dary macže w knihach našcheho lutheršeho knihowneho towarštwu, njech šu to nowowudate Žionske hlošy abo druge rjane natwarjaze knihi, kotrež w Budyščinje pola knjesa Šsmolerja dostanjecže. Nješabudžče, lubi Ššerbja, na najlěpsche duchowne dary.

— Šozialdemokratojo šo šmėrowacž njemóža, šo nješbu wschitke wokrěšy w Šakskej pschi wólbje do khěžorstwoweho šejma na šo štorhnyli. Šeho dla šu pschecžimo wólbje knjesa Šrašy-Biškopšeho protešt šapoložili. Šnjes Šraša je w swojim čašbu s wjetščinu wot 4000 hlošow wušwoleny. Duž drje šozialdemokratike šchlerjedženje žaneho wušpěcha nješmėje.

— Ša khěžorstwowym šejmje je khěžorstwowy šanzler s rašnosčžu wódžerjej šozialdemokratow, Šebelej, napšchecžimo šupil a psched žylym ludom šjewil, do šajkich šludow a šycžow šozialdemokratojo swojich pschiwšowarjow wjedu. Šebel je šrudnje podležal. Šle šame šlowa šozialdemokratow nješschewinu, kiž w torhnej šašlepjenosčži na swojich wódžerjach wišaja — to dyrbja škutki šczěhowacž. Šadžijomnje šo wschnosčž po pošlednim dohycžu šozialdemokratow wo tym pschekšwědčži, šo dyrbi kručže pošupowacž, hewal czěmna móž šozialdemokratije dale roščže.

— Ššchezo hiščeže bojoščž psches wutrobny našcheho luda ržesche, hacž tež je woprawdžc našy khěžor na pucžu wušťrowjenja abo hacž dyrbimy šo wo jeho šťrowosčž bojecž. Šnětko pak je mohł pschedšyda khěžorstwoweho šejma, kotryž bu s žylym pschedšydstwom wot khěžora w awdijenzy pschijaty, ššawnje w šejmje prajicž, šo je šo khěžor šťrowy a czěž s nim rošččezowal.

— Šedyn powěťrowy ballon je pola Žüricha dotalnu wyškosčž pschetrocžil. Wón šo hacž na 19,000 metrov pošběhny. Š temu trjebasche 55 mjeńščinow. Ššma wuczinišesche w tej wyškosčži 58 šhodžentow.

K rozpominanju.

Do tymješča padnywši so nješjeske krjepjele do nješwarneje wody přewobroća.

Daliske dobrowólne dary sa wohe armeniske šhroty.

Ša Šožodžěščowu šchtom sa wohe šhrotki

L. s R. 10 hr. — np.
M. s R. 5 " — "

šromadže 15 hr. — np.

W mjenje whohich šhrotow wutrobny džak

Šólčž, redaktor.